

Rezolutīvā daļa:

Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 29. aprīļa Direktīvas 2004/38/EK par Savienības pilsoņu un viņu ģimenes locekļu tiesībām brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā, ar ko groza Regulu (EEK) Nr. 1612/68 un atceļ Direktīvas 64/221/EEK, 68/360/EEK, 72/194/EEK, 73/148/EEK, 75/34/EEK, 75/35/EEK, 90/364/EEK, 90/365/EEK un 93/96/EEK, 24. pants un Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 29. aprīļa Regulas (EK) Nr. 883/2004 par sociālās nodrošināšanas sistēmu koordinēšanu, kas grozīta ar Komisijas 2010. gada 9. decembra Regulu (ES) Nr. 1244/2010, 4. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tie neaizliedz tādu dalībvalsts tiesisko regulējumu, ar kuru no noteiktu "naudas pabalstu, kas nav balstīti uz iemaksām" Regulas Nr. 883/2004 70. panta 2. punkta izpratnē un kas ir uzskatāmi arī par "sociālās palīdzības pabalstu" Direktīvas 2004/38 24. panta 2. punkta izpratnē, saņemšanas tiek izslēgti citu dalībvalstu pilsoņi, kas ir tādā situācijā, kāda ir paredzēta minētās direktīvas 6. panta 1. punktā.

(¹) OV C 315, 19.9.2014.

**Tiesas (ceturtā palāta) 2016. gada 17. februāra spriedums (Korkein hallinto-oikeus (Somija) lūgums
sniegt prejudiciālu nolēmumu) – Sanoma Media Finland Oy – Nelonen Media/Viestintävirasto**

(Lieta C-314/14) (¹)

**Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Direktīva 2010/13/ES — 19. panta 1. punkts — Televīzijas
reklāmu un programmu atdalīšana — Sadalīts ekrāns — 23. panta 1. un 2. punkts — Televīzijas reklāmas
laika ierobežojums ar 20 % vienā stundā — Sponsoru paziņojumi — Citas atsauces uz sponsoru —
"Melnās sekundes"**

(2016/C 145/08)

Tiesvedības valoda – somu

Iesniedzējtiesa

Korkein hallinto-oikeus

Pamatlietas puses

Prasītājs: Sanoma Media Finland Oy – Nelonen Media

Atbildētājs: Viestintävirasto

Rezolutīvā daļa:

- 1) Eiropas Parlamenta un Padomes 2010. gada 10. marta Direktīvas 2010/13/ES par to, lai koordinētu dažus dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos paredzētus noteikumus par audiovizuālo mediju pakalpojumu sniegšanu ("Audiovizuālo mediju pakalpojumu direktīva"), 19. panta 1. punkts ir interpretējams tādējādi, ka tam nav pretrunā tāds tiesiskais regulējums kā pamatlietā, atbilstoši kuram sadalīts ekrāns, kurā pārraides beigu titri tiek rādīti vienā kolonnā un tai sekojošo programmu saraksts otrā kolonnā, nav obligāti jākombinē ar akustisku vai optisku signālu vai šis signāls jāpārraida pēc tam, lai pārraidi, kas beidzas, nošķirtu no tai sekojošās televīzijas reklāmu virknes, ar nosacījumu, ka ar šādu nošķiršanas līdzekli vien pietiek, lai izpildītu minētā 19. panta 1. punkta pirmā teikuma prasības, bet tas savukārt ir jāpārbauda iesniedzējtiesai;
- 2) Direktīvas 2010/13 23. panta 2. punkts ir interpretējams tādējādi, ka sponsoru apzīmējumu rādīšana arī citos raidījumos papildus sponsorētajam, kā tas ir pamatlietā, ir jāietver šīs direktīvas 23. panta 1. punktā paredzētajā maksimālajā reklāmas laikā vienas stundas ietvaros;

- 3) Direktīvas 2010/13 23. panta 1. punkts gadījumā, kad dalībvalsts nav izmantojusi iespēju pieņemt stingrāku normu par šajā pantā paredzēto, ir interpretējams tādejādi, ka tam ne tikai nav pretrunā, ka “melnās sekundes”, kas ir iestarpinātas starp atsevišķām reklāmām reklāmu virknē vai starp šo reklāmu virkni un tai sekojošo televīzijas pārraidi, tiek ietvertas šajā pantā noteiktajā maksimālajā televīzijas reklāmas laikā, kas ir 20 % no stundas, bet arī, ka tajā šāda ietveršana ir paredzēta.

⁽¹⁾ OV C C292, 1.9.2014.

Tiesas (trešā palāta) 2016. gada 17. februāra spriedums (Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Lietuva) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – Air Baltic Corporation AS/Lietuvos Republikos specialiuju tyrimu tarnyba

(Lieta C-429/14) ⁽¹⁾

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Gaisa transports — Monreālas konvencija — 19., 22. un 29. pants — Gaisa pārvadātāja atbildība starptautiska pasažieru gaisa pārvadājuma aizkavēšanās gadījumā — Pasažieru darba devēja noslēgts pārvadājuma līgums — Zaudējumi aizkavēšanās dēļ — Darba devējam radušies zaudējumi

(2016/C 145/09)

Tiesvedības valoda – lietuviešu

Iesniedzējtiesa

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Pamatlietas puses

Prasītāja: Air Baltic Corporation AS

Atbildētāja: Lietuvos Republikos specialiuju tyrimu tarnyba

Rezolutīvā daļa:

Konvencija par dažu starptautisko gaisa pārvadājumu noteikumu unifikāciju, kas noslēgta Monreālā 1999. gada 28. maijā un Eiropas Kopienas vārdā apstiprināta ar Padomes 2001. gada 5. aprīļa Lēmumu 2001/539/EK, konkrēti, tās 19., 22. un 29. pants, ir jāinterpretē tādejādi, ka gaisa pārvadātājs, kas ir noslēdzis starptautisku pasažieru gaisa pārvadājuma līgumu ar pasažieru statusā pārvadāto personu darba devēju kā pamatlietā, ir atbildīgs pret šo darba devēju par zaudējumiem, kuri radušies lidojumu aizkavēšanās dēļ, kurus ir izmantojuši šī darba devēja darbinieki atbilstoši šim līgumam, un šie zaudējumi izpaužas kā šim darba devējam radušās papildu izmaksas.

⁽¹⁾ OV C 421, 24.11.2014.

Tiesas (sestā palāta) 2016. gada 18. februāra spriedums – Vācijas Federatīvā Republika/Eiropas Komisija

(Lieta C-446/14 P) ⁽¹⁾

Apelācija — Valsts atbalsts — Dzīvnieku kaulu un kautuvju atkritumu iznīcināšanas pakalpojumi — Kapacitātes rezerves uzturēšana epizootijas gadījumam — Lēmums, ar kuru atbalsts atzīts par nesaderīgu ar iekšējo tirgu — Vispārējais tautsaimnieciskais nozīmes pakalpojums — Acīmredzama kļūda vērtējumā — Kompensācija saistībā ar sabiedriskā pakalpojuma saistībām — Pienākums norādīt pamatojumu

(2016/C 145/10)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Vācijas Federatīvā Republika (pārstāvji – T. Henze un J. Möller, pārstāvji, T. Lübbig un M. Klasse, advokāti)